

Sygn. akt VI ACa 582/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA Agata Zajac

Sędziowie: SA Jacek Sadowski (spr.)

SO (del) Grzegorz Tyliński

Protokolant: Izabela Nowak

po rozpoznaniu w dniu 27 marca 2015 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa R. B. (1)

przeciwko Skarbowi Państwa - Sądowi Rejonowemu w Legionowie

o zadośćuczynienie

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie

z dnia 31 stycznia 2014 r.

sygn. akt III C 1414/12

I. oddala apelację;

II. zasądza od R. B. (1) na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Legionowie kwotę 1800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI ACa 582/14

UZASADNIENIE

R. B. (1) w pozwie wniesionym przeciwko Skarbowi Państwa - Sądowi Rejonowemu w Legionowie domagał się na podstawie art. 417 § 1 k.c. i art. 448 k.c. kwoty 100.000 zł tytułem zadośćuczynienia za niezgodne z prawem skazanie go wyrokiem Sądu Rejonowego w Legionowie w sprawie II K 54/08. W toku postępowania ograniczył swoje roszczenie do kwoty 50.000 zł.

Pozwany nie uznał powództwa i wnosił o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 31 stycznia 2014 roku Sąd Okręgowy Warszawa Praga w Warszawie oddalił wniesione powództwo co do kwoty 50.000 zł. oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania. Ponadto postanowieniem zawartym w tym wyroku umorzył postępowanie w zakresie, w jakim powód cofnął pozew i zrzekł się roszczenia.

Podstawą wydanego rozstrzygnięcia były następujące ustalenia faktyczne i oceny prawne sądu pierwszej instancji.

Wyrokiem z dnia 16 października 2008 r. Sąd Rejonowy w Legionowie w sprawie II K 54/08 uznał R. B. (1) za winnego tego, że w czerwcu 2007 r. i w okresie od dnia 18.09. do dnia 23.09.2007 r. w I., gm. S., woj. (...), z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu wielokrotnie czerpał korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez A. M. - tj. o przestępstwo z art. 204 § 2 k.k. i za to skazał go na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na poczet orzeczonej kary okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 23 września 2007 r. do dnia 14 października 2008 r. Apelację od tego wyroku wnieśli prokurator i R. B.. Wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 26 maja 2009 r. w sprawie VI Ka 21/09 zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy. Na skutek kasacji wniesionej przez R. B. Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 13 kwietnia 2010 r. uchylił zaskarżony wyrok sądu okręgowego i przekazał sprawę sądowi okręgowemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. W uzasadnieniu orzeczenia wskazano na rażące naruszenie przepisów k.p.k., m.in. nakazując ponowne rozważenie możliwości przypisania oskarżonemu znamion czynu zabronionego (tzw. sutenerstwa), w ustalonych okolicznościach faktycznych. Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie zaskarżony apelacją wyrok zmienił w ten sposób, że uniewinnił R. B. (1) od popełnienia czynu z art. 204 § 2 k.k. (wyrok z dnia 22 czerwca 2010 r. w sprawie VI Ka 553/10). W uzasadnieniu wskazano, że w ramach prawidłowych ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Rejonowy brak było podstaw do przypisania oskarżonemu znamion czynu określonego w powołanym wyżej przepisie.

Wnioskiem z dnia 10.09.2009 r. R. B. wniósł o warunkowe przedterminowe zwolnienie z odbycia reszty kary orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Legionowie. Postanowieniem Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 8 grudnia 2009 r. odmówiono warunkowego przedterminowego zwolnienia. Orzeczenie to zostało uchylone następnie przez sąd apelacyjny, zaś ostatecznie postanowieniem z dnia 1 marca 2010 r. udzielono powodowi warunkowego przedterminowego zwolnienia od odbycia reszty kary pozbawienia wolności.

W dniu 1 stycznia 2010 r. do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga wpłynął wniosek R. B. o zadośćuczynienie w kwocie 100.000 zł za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie. Wyrokiem z dnia 3 kwietnia 2012 zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz R. B. (1) kwotę 764 zł tytułem odszkodowania za wyrządzoną szkodę oraz 40.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie w okresie od 23 września 2007 r. do 14 października 2008 r. w sprawie II K 54/08.

Jak wskazał sąd okręgowy, skazanie powoda na karę pozbawienia wolności i aresztowanie było dla niego dużym przeżyciem. Po wyjściu z aresztu był zmienionym człowiekiem, załamany psychicznie. Powód zamieszkuje w niedużej miejscowości (I.), gdzie wszyscy się znają. W pamięci mieszkańców głównie utrwaliły się okoliczności związane z aresztowaniem powoda. Obecnie zdarza się, że powód jest lekceważony, przytyka mu się, że jest „burdeltatą”, wspomina się okoliczności jego aresztowania ze śmiechem. Opinie na temat winy powoda w miejscowości były podzielonej, ludzie o tym rozmawiali. W trakcie pobytu w areszcie R. B. rozwiódł się, po jego opuszczeniu miał nową partnerkę, ale ostatecznie porzuciła go, gdy zaczęły przychodzić wezwania do odbycia kary. Powód radzi sobie z lokalną społecznością, ale dawni znajomi się od niego odwrócili. Podczas sporu z sąsiadami ci zwracali się do niego „kryminalisto”. Po wyjściu z aresztu, gdy R. B. otrzymał wezwanie do odbycia reszty kary, co spowodowało jego rozbitcie psychiczne. Powód musiał ograniczyć kontakty z córką i konkubiną; córka pracuje w prokuraturze. Korzystał z porad psychologa.

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne sąd okręgowy uznał powództwo za niezasadne.

Sąd okręgowy uznał, że wydanie wyroku skazującego, w którym przypisano powodowi określone, zasługujące na społeczne potępienie przestępstwo, a który ostatecznie okazał się niezasadny i powód został uniewinniony, prowadziło do naruszenia jego dóbr osobistych takich jak np. dobre imię, godność, cześć. Sąd okręgowy stwierdził również, że działanie pozwanego będące źródłem naruszenia dóbr osobistych powoda było bezprawne. W tym zakresie sąd okręgowy odwołał się do art. 24 k.c. i stwierdził, że pozwany nie obalił zawartego w tym przepisie domniemania bezprawności. Stanowiące podstawę powództwa orzeczenie Sądu Rejonowego w Legionowie, w którym przypisano powodowi popełnienie czynu zabronionego, naruszało szczegółowo wskazane w uzasadnieniu kasatoryjnego wyroku Sądu Najwyższego przepisy. Jak wskazał sąd okręgowy, doszło do niewłaściwego zastosowania przez sąd karny

nie tylko norm prawa materialnego ale również procesowego, co skutkowało wydaniem wyroku skazującego przy istniejących podstawach do uniewinnienia. Sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa oznacza niewątpliwe działanie niezgodne z prawem. W niniejszej sprawie – jak podkreślił sąd okręgowy – wykraczało ono poza dziedzinę swobody orzeczniczej sądu (swobodna ocena dowodów, dokonanie ustaleń faktycznych) związanej z niezawisłością, gdyż niewątpliwym było, że bezprawność nie wyrażała się w nieprawidłowych ustaleniach (te były właściwe), lecz błędnym zastosowaniu przepisów prawa. Tym samym bezprawność działania pozwanego dotyczyła tej sfery orzekania, w ramach której można było stwierdzić naruszenia prawa przy wyrokowaniu.

Pomimo powyższych ustaleń sąd okręgowy uznał, że brak podstaw do przyznania powodowi zadośćuczynienia. W ocenie sądu okręgowego powód bowiem nie wykazał ostatecznie krzywdy w takich rozmiarach, które uzasadniałyby przyznanie mu zadośćuczynienia dochodzonego w tej sprawie. Sąd okręgowy podkreślił, że przy rozpoznaniu żądania należało mieć na uwadze uzyskane uprzednio przez powoda kwoty w związku z zadośćuczynieniem za niesłuszne aresztowanie, które stanowiło naprawienie krzywdy. Jak dalej wskazał sąd okręgowy, podnoszone w tej sprawie okoliczności, wiążące się z naruszeniem dóbr osobistych powoda, miały wpływ na wysokość przyznanego uprzednio zadośćuczynienia i były przedmiotem analizy przy ustalaniu rozmiaru krzywdy. Tym samym, w ocenie sądu okręgowego, przyznane uprzednio powodowi zadośćuczynienie w kwocie 40.000 zł, aczkolwiek oparte na częściowo odmiennej podstawie faktycznej wynikającej z tymczasowego aresztowania, w istocie przedmiotowo było tą samą krzywdą. Z tych względów sąd okręgowy uznał, że krzywda powoda stanowiąca podstawę roszczenia w tej sprawie została już naprawiona. Stanowiło to podstawę oddalenia wniesionego w tej sprawie powództwa.

Apelację od wyroku sądu okręgowego wniósł powód zaskarżając go w całości i wnosząc o jego zmianę i zasądzenie kwoty 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

W apelacji powoda zawarte zostały następujące zarzuty:

- 1) naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów w postaci: wyroku Sądu Okręgowego Warszawa Praga w Warszawie z dnia 2 kwietnia 2012 r. wraz z uzasadnieniem wydanego w sprawie V Ko 387/10, zeznań świadka S. K. oraz zeznań Powoda i uznanie, że kwota zadośćuczynienia w wysokości 40.000 zł przyznana Powodowi z tytułu niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania rekompensuje w całości naruszenie dóbr osobistych Powoda z tytułu wydania niezgodnego z prawem wyroku skazującego, podczas gdy podstawy do zasądzenia na rzecz Powoda kwoty 40.000 zł w sprawie V Ko 387/10 są odmienne od podstaw uzasadniających uwzględnienie roszczeń Powoda zgłoszonych w niniejszym postępowaniu,
- 2) naruszenie art. 448 k.c. poprzez błędną wykładnię i uznanie, że kwota zadośćuczynienia w wysokości 40.000 zł przyznana Powodowi w sprawie V Ko 387/10 jest odpowiednia do stopnia naruszenia dóbr osobistych Powoda z tytułu skazania go niezgodnym z prawem wyrokiem, podczas gdy kwota ta nie jest adekwatna do rozmiaru krzywdy powstałej w wyniku wydania niezgodnego z prawem wyroku skazującego.

Rozpoznając sprawę w granicach zaskarżenia sąd apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja jest niezasadna.

Bezzasadnie skarżący zarzuca sądowi okręgowemu naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. W tym zakresie zarzuty apelacji stanowią w istocie polemikę nie tyle z faktami przez sąd ustalonymi w tej sprawie, co z oceną prawną tych faktów dokonaną przez sąd pierwszej instancji. Skarżący bowiem opiera swój zarzut na niezgodzie ze stanowiskiem sądu, zgodnie z którym krzywda, stanowiąca podstawę dochodzonego w tej sprawie roszczenia, została już naprawiona i tym samym dalsza kompensacja w oparciu o art. 417 k.c. w zw. z art. 448 k.c. jest niezasadna. Zarzuty te zmierzają więc do podważenia prawidłowości zastosowania w tej sprawie art. 417 i 448 k.c. przez sąd pierwszej instancji. Żadne natomiast okoliczności faktyczne tworzące podstawę wniesionego w tej sprawie powództwa nie zostały w apelacji zakwestionowane.

Podstawą odpowiedzialności odszkodowawczej (zarówno w zakresie szkody majątkowej, jak i niemajątkowej) Skarbu Państwa z tytułu wydania prawomocnego orzeczenia jest art. 417¹ § 2 k.c. Regulacja ta uzależnia odpowiedzialność Skarbu Państwa, opartą na zasadzie bezprawności, od uzyskania uprzedniego prejudykatu w postaci orzeczenia stwierdzającego niezgodność z prawem orzeczenia będącego podstawą roszczenia odszkodowawczego. Trafnie jednak ta podstawa odpowiedzialności Skarbu Państwa nie była przez sąd pierwszej instancji rozważana. Nie mieściła się ona bowiem w podstawie faktycznej wniesionego w tej sprawie powództwa.

Powód w niniejszej sprawie żądał zadośćuczynienia z tytułu wydania w dniu 16 października 2008 r. nieprawomocnego wyroku przez Sąd Rejonowy w Legionowie, na mocy którego powód został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 204 § 2 k.k. i skazany na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. W sposób niebudzący wątpliwości tak określone żądania powoda wynika zarówno z okoliczności przytoczonych w pozwie, jak i z treści wywodów zawartych w apelacji. Konsekwentnie, jako jednostkę organizacyjną, z której działaniem wiąże się dochodzone w tej sprawie roszczenie, pełnomocnik powoda wskazał Sąd Rejonowy w Legionowie, reprezentowany w tej sprawie przez prezesa tego sądu. Zasadnie więc sąd okręgowy rozważał roszczenie kompensacyjne powoda w świetle art. 417 k.c. w zw. z art. 448 k.c.

Nie wszystkie jednak wywody poczynione w tym zakresie przez sąd pierwszej instancji można podzielić.

Co do zasady nie można wykluczyć odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa opartą na ogólnym przepisie art. 417 k.c. Możliwość taką dopuszcza zarówno doktryna prawnicza, jak i orzecznictwo Sądu Najwyższego. Zarazem jednak podkreśla się, że są to sytuacje szczególne i wyjątkowe, gdy wadliwa decyzja nieostateczna narusza prawo w sposób rażący, a zarazem podlega wykonaniu i tym samym, pomimo swej nieprawomocności, wywołuje określone niekorzystne skutki dla osoby lub majątku poszkodowanego (zob. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 kwietnia 2006 r., V CSK 176/05). Zasadą jest bowiem dwuinstancyjność postępowania sądowego oraz brak wykonalności orzeczeń nieprawomocnych. Wyjątki od tej zasady są ściśle przez ustawy określone i limitowane.

Zgodnie z art. 417 § 1 k.c. przesłankami odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa są:

- niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej
- szkoda majątkowa lub krzywda niemajątkowa
- adekwatny związek przyczynowy pomiędzy działaniem niezgodnym z prawem a powstałą szkodą/krzywdą.

Zgodnie z ogólnymi zasadami (art. 6 k.c.) ciężar wykazania istnienia tych przesłanek obciąża stronę powodową.

Analiza materiału dowodowego zgromadzonego w tej sprawie prowadzi do wniosku, że powód nie wykazał podstaw odpowiedzialności strony pozwanej. Sam fakt wydania nieprawomocnego wyroku, który uległ zmianie na skutek wniesionego środka odwoławczego, nie uzasadnia przyjęcia bezprawności po stronie Skarbu Państwa. Niezgodne z prawem działanie Skarbu Państwa na skutek wydania nieprawomocnego orzeczenia może zachodzić tylko wyjątkowo, gdy orzeczenie w sposób rażący narusza prawo. Wbrew wywodom sądu okręgowego, takie rażące naruszenie prawa nie zachodzi w tej sprawie. W orzecznictwie Sądu Najwyższego za orzeczenie niezgodne z prawem uznaje się orzeczenie niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, a więc stanowiące „oczywistą i rażącą obrazę prawa” (zob. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06 oraz z dnia 4 grudnia 2013 r., II BP 6/13). Wadliwość orzeczenia powinna być oczywista i nie wymagać głębszej analizy prawniczej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., V CNP 79/05).

Sąd okręgowy uznając rażące naruszenie prawa na skutek wydania nieprawomocnego wyroku przez Sąd Rejonowy w Legionowie oparł się przede wszystkim na fakcie, że ostatecznie wyrok Sądu Rejonowego w Legionowie został zmieniony, zaś powód w wyniku rozpoznania apelacji od tego wyroku uniewinniony. Ponadto sąd okręgowy odwołał się do treści rozstrzygnięcia kasatoryjnego Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2010 r. w sprawie II KK 282/09 oraz

wyroku sądu odwoławczego z dnia 22 czerwca 2010 r., który zapadł na skutek rozpoznania apelacji od wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie. Również tych wywodów sądu okręgowego podzielić nie można. Wyrok Sądu Najwyższego (k. 823-830 dołączonych akt II K 54/08) w ogóle bowiem nie odnosił się do wyroku sądu rejonowego – przedmiotem rozpoznania Sądu Najwyższego, na skutek kasacji wniesionej przez obrońcę R. B., był wyrok sądu odwoławczego (wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 26 maja 2009 r. w sprawie VI Ka 21/09). Natomiast z treści wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga wydanego w dniu 22 czerwca 2010 r., na skutek rozpoznania apelacji wniesionej przez R. B. do wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 16 października 2008 r. (k. 858, 860 – 867 dołączonych akt II K 54/08), wynika, że sąd rejonowy w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy dokonał prawidłowych ustaleń co do faktu, że pokrzywdzona małoletnia dwukrotnie w okresie objętym zarzutem obcowiała płciowo, zaś R. B. raz z tego tytułu osiągnął korzyść majątkową. Tym samym R. B. czerpał korzyść majątkową z uprawiania prostytucji przez małoletnią. Materiał dowody zgromadzony w sprawie uniemożliwił jednak dokonanie dalej idących ustaleń – koniecznych do wyczerpania przez R. B. znamion zarzucanego mu czynu – to jest dokonania ustaleń, że R. B. czerpał korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez małoletnią wielokrotnie, w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem. Z tych względów sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w Legionowie i uniewinnił R. B. od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Dokonana powyżej analiza treści rozstrzygnięć nadzorczych w sprawie II K 54/08 całkowicie przeczy ocenie dokonanej w tej sprawie przez sąd pierwszej instancji co do wydania wyroku przez Sąd Rejonowy w Legionowie z rażącym naruszeniem prawa. Błędny jest przy tym wypowiedziany w zaskarżonym wyroku pogląd prawny sądu okręgowego, zgodnie z którym każda sprzeczność orzeczenia sądowego z przepisami prawa oznacza niezgodne z prawem działanie Skarbu Państwa, stanowiące przesłankę odpowiedzialności z art. 417 § 1 k.c. Kwestia ta była już powyżej przedmiotem analizy sądu apelacyjnego.

W świetle powyższego nie można uznać, że działanie Skarbu Państwa związane z wydaniem przez Sąd Rejonowy w Legionowie nieprawomocnego wyroku miało charakter działania bezprawnego w świetle art. 417 § 1 k.c.

Strona powodowa nie wykazała również, aby na skutek wydania przez Sąd Rejonowy w Legionowie nieprawomocnego wyroku z dnia 18 października 2008 r. poniosła krzywdę pozostającą w adekwatnym związku przyczynowym z tym wyrokiem. Sam fakt nieprawomocnego skazania powoda nie przesądzał o jego winie i nie wywoływał jakichkolwiek skutków prawnych. W tym zakresie bowiem, przynajmniej do czasu wydania prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 26 maja 2009 r. w sprawie VI Ka 21/09, powód korzystał z domniemania niewinności wynikające zarówno z art. 5 § 1 kodeksu postępowania karnego, jak i z art. 42 ust. 3 Konstytucji. W tym zakresie więc sąd apelacyjny nie podziela ustaleń poczynionych przez sąd pierwszej instancji, który uznał, że wydanie nieprawomocnego wyroku skazującego naruszyło takie dobra osobiste powoda jak dobre imię i część wewnętrzną. Co więcej, zarówno z twierdzeń samego powoda, jak i z materiału dowodowego zgromadzonego w tej sprawie wynika, że źródłem złej opinii, jaka powstała o powodzie wśród jego znajomych i rodziny w związku z toczącym się postępowaniem karnym, nie był wyrok Sądu Rejonowego w Legionowie, a fakt uprzedniego zatrzymania i tymczasowego aresztowania powoda w związku z postawionymi mu zarzutami sutenerstwa. Te jednak zdarzenia nie były podstawą faktyczną wniesionego w tej sprawie powództwa. Z kolei zasada domniemania niewinności przełamana została dopiero na skutek wydania przez Sąd Okręgowy Warszawa Praga w Warszawie wyroku z dnia 26 maja 2009 r. Również jednak to orzeczenie nie stanowiło podstawy faktycznej roszczenia powoda w tej sprawie.

Z tych względów przyjąć należy, że strona powodowa nie wykazała w tej sprawie wystąpienia przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa z art. 417 § 1 k.c.

W apelacji skarżący zarzucił wyrokowi sądu pierwszej instancji naruszenie art. 448 k.c. W świetle powyższych rozważań sądu apelacyjnego, zgodnie z którymi brak jest podstawy materialnoprawnej uzasadniającej wniesione w tej sprawie powództwo, ocena zasadności tych zarzutów jest bezprzedmiotowa. Tym niemniej nie można nie zauważyć, że treść uzasadnienia pozwu złożonego w tej sprawie (k. 2-6) stanowi w znacznej części dokładną kopię uzasadnienia wniosku złożonego przez powoda w przedmiocie przyznania zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie (kopia wniosku: k. 92-97). W obydwu pismach w sposób identyczny opisana została krzywda powoda

związana z naruszeniem takich jego dóbr osobistych, jak dobre imię, godność wewnętrzna, czy wolność od obawy przed wykonaniem orzeczonej kary. Okoliczności te uwzględnione zostały przez sądy rozpoznające żądanie powoda zapłaty zadośćuczynienia z tytułu niesłusznego tymczasowego aresztowania. W świetle tych okoliczności nie można odmówić pewnej racji sądowi okręgowemu, który w tej sprawie, w ramach wynikającej z art. 448 k.c. dyskrecjonalności, uznał brak podstaw do dalszej kompensacji poniesionej przez powoda krzywdy (tej samej w istocie), która w oparciu o inną podstawę faktyczną była już przedmiotem naprawienia w toku innego postępowania.

Mając powyższe na uwadze apelacja strony powodowej jako niezasadna podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c. O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99 w zw. z art. 108 § 1 i art. 391 § 1 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Na koszty pozwanego, który wygrał tę sprawę, składają się koszty wynagrodzenia pełnomocnika procesowego ustalone w stawce minimalnej, zgodnie z § 6 pkt 5 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.